

Dit keer smaakte het haar minder dan normaal en ze sloop, zonder dat hij haar gezien had, via de zijuitgang de bistro uit. Ze snelde naar boven naar haar appartement, plofte op bed neer en liet het allemaal even indalen. Op hetzelfde moment ging de telefoon. Het was de makelaar: ze kon morgenochtend de sleutel van het kasteel ophalen. Haar hart klopte in haar keel. Nu gaat het ook echt gebeuren! Ze jubelde het uit en was alle stress van de avond daarvoor vergeten.

II

Antoinette werd al vroeg voor de wekker wakker, doordat het zonlicht ook dit keer door de spleet in de gordijnen haar kamer fel verlichtte. Ze had al goed de stemming erin zitten en zette haar lievelingsmuziek op. Muziek van de jaren '80, daar genoot ze van. Ze neuriede dan ook lekker mee. Nog even onder de douche, een leuk setje aan, even snel ontbijten en op naar de makelaar.

De oude man van het makelaarskantoor keek zoals gewoonlijk onder zijn bril door en glimlachte dit keer toen hij haar zag. 'Voilà, de sleutel,' zei hij terwijl hij hem hoog in de lucht hield.

Ze keek naar de sleutel. Die alleen al zag er spannend uit: het was een lange loper met een wapen erop gegraveerd. De man gaf haar ook de papieren van het huurcontract die hij gistermiddag nog niet klaar had. Ze las het uitvoerig door, aarzelde geen seconde en zette haar handtekening. 'Huurster van een kasteel met eventueel een optie tot koop met alle mogelijkheden van dien.' Ze glimlachte van oor tot oor en voelde de grond onder haar voeten bijna niet meer. Ze waande zich al in de zevende hemel, maar of ze er goed aan had gedaan?

Met een vrolijk gezicht liep ze het kantoor uit en via het slingerpaadje, dat flink dichtgegroeid was sinds de laatste keer, kwam ze uit bij de ophaalbrug. Het hele kasteel was omringd met water; het lag er als een eiland bij. De toegangspoort deed ze open en sloot ze gelijk achter zich. De volgende deur was een hoge zware deur met een luikje om doorheen te kijken. Ze draaide de sleutel om, stapte naar binnen en gaf haar ogen de kost.

'Wat schitterend,' sprak ze uit.

Ze kwam in een binnenhal met rondom deuren die ook weer

ergens naartoe leidden. Ze besloot om rechtsaf te buigen. Daar kwam ze via een deur in een keuken met een grote oven erin. Het leek wel of de tijd hier stil had gestaan. En dat was ook zo, letterlijk en figuurlijk. Er was een oud granieten keukenblad, de pannen hingen nog boven aan de wand en in het midden stond een grote robuuste eettafel, waar ze aan ging zitten. Ze keek om zich heen en het voelde alsof ze vierhonderd jaar terug in de tijd was. Ze dacht aan haar ouders. Het was jammer dat zij dit niet meer mee konden maken, maar ergens ook wel goed, want ouders maken zich altijd zorgen. 'Had je niet beter dit of dat kunnen doen?' zouden ze gezegd hebben. Zo zat ze even in gedachten verzonken. Ze besloot uiteindelijk niet bij de pakken neer te gaan zitten, maar elk vertrek te bekijken.

Er waren zes slaapkamers, de wijnkelder en de badkamer. Ondanks dat ze zeiden dat er nog veel aan moest gebeuren, viel het haar reuze mee wat opknapwerk betrof. Met een likje verf en wat herstelwerkzaamheden kon ze de eerste tijd wel doorkomen. Ze wilde het sowieso zoveel mogelijk in de oude staat laten, zodat het kasteelleven nog ademde. Dat moest immers te zijner tijd de mensen hiernaartoe trekken! Bij de slaapkamers stond ze wat langer stil. Het viel haar op dat in elke kamer een portret hing van de familie die het kasteel toentertijd bewoonde. Zwart-witte portretten met daarop het echtpaar des huizes met hun drie kinderen, die helaas bij een auto-ongeluk om het leven waren gekomen. Het was zolang geleden dat er van de familie dan ook geen nazaten meer waren. Daarom was het kasteel onder de hoede van de makelaar gebracht. De bewoners van het dorp vonden dat het leegstaande kasteel afbreuk deed aan de omgeving als er niet snel iets mee gedaan werd en daarom kwamen ze in actie. De makelaar moest er toen werk van maken.

Antoinette liep naar een andere deur. Achter de deur zat een steile trap naar beneden, de wijnkelder in. De kelder was enorm groot, er waren wel tien rijen wijnvaten. Ze veegde het stof van